

ANJA PETEK, PATRICIJA VERDEV,
URŠA KEŠAR IN ANA BAUMGARTNER, ALPINISTKE

Uspeh je, da smo vse štiri prišle nazaj

Urša Kešar, Patricija Verdev, Anja Petek in Ana Baumgartner, članice ženske alpinistične odprave v indijsko Himalajo, v baznem taboru

Anja Petek, Patricija Verdev, Urša Kešar in Ana Baumgartner, članice ženske alpinistične odprave Lalung 2024, so v odmaknjenih gorah nad dolino Lalung v indijski Himalaji preplezale štiri prvenstvene smeri. Med njimi, poudarjajo na Planinski zvezi Slovenije, po dolžini in kompleksnosti izstopa 2000-metrška smer Here comes the sun po vzhodnem grebenu na še neosvojeni šesttisočak Lalung I naveze Petek-Verdev, ki je preplezala tudi prvenstveno smer Connection v steni še neimenovanega vrha 5332 m. Naveza Baumgartner-Kešar pa je preplezala prvenstveni smeri v bližnji granitni severni steni istega vrha 5332 m: Calm before the storm? in BC (Bear Camp). A največji uspeh njihove odprave niso osvojeni alpinistični cilji, temveč to, da so prišle domov z nasmeškom na obrazu in v še globljih prijateljskih odnosih.

Sprašuje: NIKA VISTORPSKI
Foto: VORANC VOGEL

Alpinizem je vrhunski šport, ki, se mi zdi, zahteva ne le veliko discipline in osredotočenosti, temveč tudi veliko potrpežljivosti. Ne ponuja hitrih užitkov, temveč je tek na dolge proge. Kaj pravite o tem?

Patricija: Bo držalo. **Alpinizem** je kompleksen konglomerat. Veliko dejavnikov deluje v njem, na nekatere od njih pa posameznik sploh nima vpliva. Ta kompleksnost ga tudi dela zanimivega. Vedno ponudi nove izzive. In kot

ste rekli, je tek na dolge proge. Zato je treba vložiti dosti truda in vztrajnost je velikega pomena.

Urša: **Alpinizem** je res tek na dolge proge, in sicer zato, ker se ne moreš kar pojaviti pod steno in je preplezati

samo zato, ker si želiš. Potrebujete leta priprav. Biti moraš vztrajen, **alpinizem** te mora veseliti in zavedati se moraš, da to, da v eni sezoni plezaš dobro, ne pomeni, da boš v drugi tudi. V plezanje moraš nenehno vlagati, neneh-

Foto: Anja Petek

Četrty plezalni dan na grebenu Lalunga I se je za navezo Petek-Verdev začel s sončnim jutrom in končal s plezanjem dolgo v noč.

Foto: Anja Petek

V enem težjih mešanih raztežajev drugi dan na grebenu Lalunga I

Foto: Anja Petek

no garati. Če želiš doseči kaj konkretnega, to zahteva od tebe veliko odrekanja. Kar se potem pozna tudi pri odnosih, saj domači in prijatelji vidi-jo, da to, kar počneš, ni več le hobi, temveč način življenja.

Anja: Predvsem pa moraš samega sebe izjemno dobro poznati. Vedeti moraš, kako se boš odzval v določeni situaciji, kaj bo naredilo tvoje telo. Boš zmrazil, ohromel, šel v boj? Zelo dobro moraš tudi vedeti, kako zdržljivo je tvoje telo. Koliko časa si lahko brez hrane, vode.

Ne glede na to, da ste odšle na pot vrhunsko fizično in psihično pripravljene, so se morda pripetili dogod-

ki, ki so vas presenetili, saj ste se odzvale drugače, kot ste mislile, da se boste? Ste doživele kakšno lekcijo o ponižnosti?

Urša: Pravzaprav se z Ano nisva odzvali drugače, kot sva predvideli, kar je zelo dobro. Doma sem veliko premišljevala o tem, kako se bom odzvala, če me morda doleti višinska bolezen. Z Ano sva se dogovorili, da je v takih primerih pač pomembno življenje – torej, da je zdravje na prvem mestu, plezanje na drugem. Ko sem nato res zbolela, nisva omahovali. Na odpravi nisem bila prvič, prav tako mi ni bilo prvič slabo. A čeprav je doslej slabost vsakokrat minila, tokrat ni. Naredili sva tako, kot

sva se odločili že doma. Včasih je lahko usoden občutek dvoma, ali delaš prav. In ta te na koncu lahko pahne čez rob.

Sama ponižnost se je mogoče najbolj odražala v tem, kako smo tam doživele razdalje – vse je res ogromno, čeprav je na prvi pogled videti zelo blizu. Tako da je zame že aklimatizacija pomenila tudi spoznavanje, da bo verjetno treba bolj prilagoditi plezalne načrte v skladu z razdaljami, kot pa sva to načrtovali doma.

Ana: Sama sicer z višinsko boleznijo nisem imela težav, a ko vidiš, da je tvoj soplezalec v stiski, ni nobenih vprašanj, kako naprej. Ni več pomembno, na katerem hribu si, saj je cilj, da prideš tudi dol

in da je na koncu s tabo vse v redu. Zadovoljna sem, da Urše nisem z ničimer silila k temu, da nadaljujeva. Hribi so veliki, zdravje pa pomembnejše.

Anja: Preden se lotiš takšnega podviga, kot smo se ga lotile me, moraš biti iskren do sebe. Iskren, ali si iskren do sebe. (*Se nasmehne.*) Včasih mislimo, da smo, a si lahko vseeno marsikaj prikrivamo. Da nas je strah, da nam intuicija govori nekaj drugega, kot izrekamo sami. Zato zdaj, ko govorim o najini navezi s Patricijo, ne smem pozabiti omeniti, da sva bili druga do druge ranljivi, vseskozi ponižni in da sva komunicirali o vseh mogočih dvomih in strahovih in

Preden se lotiš takšnega podviga, kot smo se ga lotile me, moraš biti iskren do sebe. Iskren, ali si iskren do sebe. Včasih mislimo, da smo, a si lahko vseeno marsikaj prikrivamo. Da nas je strah, da nam intuicija govori nekaj drugega, kot izrekamo sami.

ANJA PETEK

realno gledali na okoliščine, v katerih sva se denimo znašli.

Patricija: Po prvi preplezani smeri, *Connection*, sva dobili blago opozorilo, da so karte napačne in da je bila najina predstava o velikosti hribov zmotna. Nameravali sva preplezati to linijo, nato pa po grebenu, ki je na karti dajal videz lažje prehodnega grebena, sestopiti na drugo stran, kjer sva že od prej opravljene aklimatizacije poznali teren. Pred nama se je na mestu, kjer sva pozneje bivakirali, v temi risal oster greben. Zato sva se v nekem trenutku odločili, da bivakirava, in odločili sva se prav. Ob sončnem vzhodu sva si lahko dobro ogledali, kaj bi naju še čakalo.

Verjetno še dober dan plezanja. Tako sva se odločili za sestop po drugi poti. Predstavljajte si karto Triglavske severne stene. Izohipse so natančno izrisane in lepo se da razbrati, kakšen je teren. Tukaj pa je bilo na karti razbrati položen greben, pred nama pa so bili ostri grebeni s strmimi stenami. In vse to dogajanje mi je dalo med sestopom dosti misliti.

Anja: Smer, za katero sva mislili, da ima 700 metrov, jih je imela 1400.

Anja, vaša pot do vrhunskega alpinizma je zelo zanimiva. Nekoč ste dejali, da vam je bilo prva leta plezanje popolna izguba časa in da ste imeli obenem slabo vest – vi ste bili v Rinki, doma pa veliko dela na kmetiji. Vendar ste vztrajali. Povejte mi, kaj vas je zadržalo v alpinizmu. Zdi se, da sprva niste ravno uživali.

Anja: Res je, nisem se mogla čisto sprostiti v vsem, kar je lepega ponujalo to doživetje. (Za hip zastane.) Zdaj vem, da sem takrat v hribe hodila delat, garat. Danes uživam, danes plezam iz povsem drugačnih razlogov, takrat pa sem hodila v hribe, da bi doživela občutke, ki sem jih verjetno doma pogrešala. Iskala in dobila sem veliko svobode, občutek, da lahko odločam sama, da si sama izberem smer, soplezal-

ca po svoji volji, vzamem čas zase.

Patricija, Urša in Ana, kakšna pa je bila vaša pot do vrhunskega alpinizma? Kdaj ste začele plezati in predvsem zakaj?

Patricija: Na vprašanje, zakaj sem začela plezati, še danes težko odgovorim. Takrat, leta 2016, me je nekaj potegnilo. Bele gore, tišina, ki vlada v gorah, in spokojnost, mir. Prej sem sicer občasno zahajala v gore, v osnovni šoli obiskovala planinski krožek, dobro mi je v spominu ostala edina ura športne vzgoje na umetni steni, ko sem bila še v prvi triadi. Ampak to je to, na kar bi se lahko navezala, da je morda vplivalo na odločitev za vpis v alpinistično šolo. Tako sem se leta 2017 vpisala v alpinistično šolo pri alpinističnem odseku Celje Matica, ne da bi sploh vedela, kaj je osmica ali kaj

podobnega. S pridobljenim znanjem, prebranimi knjigami in poslušanjem zgodb članov odseka pa so tudi želje in ideje začele rasti kot gobe po dežju.

Urša: Se niti malo ne štejem med vrhunske alpinistke, sem zgolj oseba z visoko motivacijo za plezanje in treniranje. (Smeh.) Mislim, da je pot do vrhunskega alpinizma še zelo dolga, in pravzaprav si še pred nekaj leti ne bi niti mislila, da bom kdaj v življenju plezala, kaj šele, da bi se ukvarjala z alpinizmom. Plezati sem začela pred šestimi leti in pred vpisom v alpinistično šolo nisem imela nobenega znanja o alpinizmu in kaj sploh pomeni biti alpinist. Želela sem se rekreativno ukvarjati s turnim smučanjem, v alpinistični šoli pa sem videla predvsem znanje, ki bi ga lahko uporabila za dodatno varnost v hribih, ter večjo verjetnost, da spoznam družbo, ki bi me lahko vpe-ljala v turno smučanje. No, potem me je v nekaj mesecih plezanje povsem prevzelo. Plezanje v hribih je zame neka vrsta meditacije, saj takrat ne obstajajo 'zunanje' stvari v življenju, ni ti treba biti pod pritiski hitrega okolja, kjer vsi še več zahtevajo od tebe, ampak se lahko fokusiraš samo na eno, najpomembnejšo stvar, to je, da si prisoten v trenutku.

Ana: Ah, sem zelo daleč od vrhunske alpinistke. Tisti, ki plezajo z mano, vedo, da še vedno kdaj zagrešim kakšen tečajniški kiks. (Smeh.) Sem pa motivirana in veliko časa posvetim plezanju. Po mojem

Bele gore, tišina, ki vlada v gorah, in spokojnost, mir. Prej sem sicer občasno zahajala v gore, v osnovni šoli obiskovala planinski krožek, dobro mi je v spominu ostala edina ura športne vzgoje na umetni steni, ko sem bila še v prvi triadi. Ampak to je to, na kar bi se lahko navezala, da je morda vplivalo na odločitev za vpis v alpinistično šolo.

PATRICIJA VERDEV

V alpinistično šolo sem se vpisala leta 2020, tako da sem vseeno še precej sveža. Sem pa hitro ugotovila, kako majhni so problemi, ki jih imam v vsakdanjiku, ko si sredi neke smeri, za časovnico, mogoče še malo izgubljen ... In to mi je všeč. Da takrat v moji glavi ni prostora za drugo kot za to, kako priti na vrh stene.

ANA BAUMGARTNER

je to vseeno glavno, če se hočeš s tem ukvarjati dolgoročno. V alpinistično šolo sem se vpisala leta 2020, tako da sem vseeno še precej sveža. Sem pa hitro ugotovila, kako majhni so problemi, ki jih imam v vsakdanjiku, ko si sredi neke smeri, za časovnico, mogoče še malo izgubljen ... In to mi je všeč. Da takrat v moji glavi ni prostora za drugo kot za to, kako priti na vrh stene.

Urša in Ana, doktorat iz biomedicine in farmacije. Kako je biti znanstvenik in vrhunski športnik hkrati?

Ana: Predvsem mislim, da bi bil moj doktorat, če se ne bi ukvarjala z alpinizmom, veliko bolj obsežen. Preden sem začela plezati, se je moje življenje vrtelo okoli šole in študija, potem sem pa odkrila popolnoma nov vidik življenja in ugotovila, da se v resnici z alpinizmom bolj identificiram. Pa tudi napake so bolj usodne. Oboje pa je proces, zahteva sistematičnost. Ne enega ne drugega ni mogoče doseči na hitro. Fleksibilni delavnik, ki ga imam kot mlada raziskovalka, mi izjemno ustreza, saj ga brez težav usklajujem z alpinizmom. Sreča je tudi, da imam tako razumevajočega mentorja, ki sprejema ta del mene.

Urša: Se strinjam, da je prednost našega dela to, da je fleksibilno, a po drugi strani se moraš naučiti tudi postaviti meje in se odločiti, kaj ima prednost. Alpinizem mi že

dolgo ogromno pomeni in to so po določenem času sprejeli tudi v službi. Prednost takšnega dela, torej raziskovalnega, je, da si sam načrtuješ večino izvedbe eksperimentov in da pravzaprav nič ni trdno določeno. Zaradi tega je tudi lažje kombinirati takšno delo s popoldanskimi, poslužbenimi treningi. Je pa precej zahtevno to kombiniranje, kadar moraš vložiti več časa v priprave na kakšno konferenco ali pri pisanju članka, predvsem pa, kadar so kakšne časovne omejitve pri oddaji del. Takrat se zavedaš, da boš manj treniral, ali zaradi pomanjkanja časa ali zaradi utrujenosti. Vendar je to 'žrtev', ki sem se je zavedala, še preden sem se lotila doktorata, in sem jo bila pripravljena sprejeti. Pri dobrem kombiniranju obojega pa je meni predvsem zelo pomagalo dobro načrtovanje svojega dela, njegovo izvajanje ter hkrati predanost in sistematičnost pri treningih. Seveda ni bilo lahko, ampak – kjer je volja, je tudi pot.

Biti moraš vztrajen, alpinizem te mora veseliti in zavedati se moraš, da to, da v eni sezoni plezaš dobro, ne pomeni, da boš v drugi tudi. V plezanje moraš nenehno vlagati, nenehno garati. Če želiš doseči kaj konkretnega, to zahteva od tebe tudi veliko odrekovanja.

URŠA KEŠAR

Bo naslednji plezalni trening kaj drugačen od vseh, ki ste jih imele pred odpravo? Garale ste namreč s točno določenim ciljem, zdaj se boste lahko malce sprostile. Se boste, kaj vas čaka? Že imate v mislih naslednjo pot, skrito željo?

Patricija: Nekaj časa še zagotovo, mravljinici v prstih na nogah še vztrajajo in ob tem je plezanje kar neprijetno. Po prihodu domov sem si vzela nekaj dni za morje in kovanje kratkoročnih ciljev in »aklimatizacijo« v vsakodnevno življenje. Me pa to vprašanje spomni na tisti citat o kolesu in ravnotežju: če želiš ohraniti ravnotežje, se moraš premikati.

Urša: Zame se ne bo bistveno spremenil.

Malce počitka se zdaj res prileže, potem pa s polno paro nazaj trenirat. In razen tega, da si želim plezati, kakšnega specifičnega cilja trenutno nimam. Predvsem mi je pomembno, da se poskusim dobro pripraviti na prihajajočo zimsko sezono.

Ana: Nič drugače, še bolj sem motivirana, da postanem boljša. Želje in načrti vedno obstajajo in nastajajo, ampak najprej bo treba končati doktorat. (Smeh.) In vmes pridno trenirati.

Na kaj ste bile najbolj ponosne, potem ko je postalo jasno, da vam je uspelo?

Patricija: Zame je bil največji uspeh ta, da smo vse prišle domov z nasmeškom na obrazu.

Urša: Res je. Uspeh je, da smo štiri prišle nazaj, da pa nam je uspelo še nekaj splezati in v obeh navezah, je le še češnja na vrhu torte.

Anja: Res smo povezane in z veseljem smo skupaj. Tudi v Luhu, ko nam ne bi bilo treba več zdeti skupaj, smo bile vseeno ves dan skupaj na kavi.

Ana: Ja, točno to. Gledala sem nas, kako po vsem tem času sedimo skupaj na kavi in nam je lepo, ter si mislila: O, kako smo kul!